

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Šatku a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v právnej veci žalobcu: **Ž.**, B., so sídlom K.B., IČO: X., proti žalovanému: **E.**, živnostníkovi podnikajúcemu pod obchodným menom E., s miestom podnikania H.B., IČO: X., zastúpenému JUDr. J., advokátom so sídlom D.B., **o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 26Cb 14/2008, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/215/2009-161 z 23. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vypratať nebytový priestor, ktorý sa nachádza vo výpravnej budove železničnej stanice B. N., v k.ú. X. N., parc. č. X. zastavaná plocha, LV X., vedený na Správe katastra B. - N., Katastrálneho úradu B., EL budovy č. X., bývalá D.. o výmere X. m², ktoré spravujú Ž., B. a zároveň uhradiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 10.112,- Sk mesačne za obdobie od 1. januára 2008 do faktického odovzdania predmetného nebytového priestoru žalobcovi, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že na základe nájomnej zmluvy č. 804690049-8/2012 z 12. júla 2002 prenajal žalovanému vyššie označený nebytový priestor, pričom nájomná zmluva bola uzavretá od 1. augusta 2002 na dobu neurčitú. Dňa 17. januára 2005 bol podpísaný dodatok č. 1 k nájomnej zmluve, ktorým sa zmenila výška nájomného, upresnili sa platobné podmienky, ako aj podmienky zániku nájomnej zmluvy a podmienky doručovania. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si neplnil povinnosť uhrádzať nájomné riadne a včas, žalobca vypovedal nájom nebytového priestoru listom z 5. septembra 2005, ktorý bol žalovanému doručený dňa 10. novembra 2005. Na základe tejto výpovede, v súlade s nájomnou zmluvou a jej dodatkom, začala žalovanému dňa 1. decembra 2005 plynúť výpovedná lehota, ktorá uplynula dňa 31. decembra 2005. V zmysle výpovede bol žalovaný povinný posledný deň výpovednej lehoty nebytový priestor vypratať a odovzdať ho v riadnom stave poverenému zamestnancovi žalobcu. Žalovaný v stanovenom termíne nebytový priestor neodovzdal a od 1. januára 2006 ho užíval bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Na výzvy na uvoľnenie a odovzdanie nebytového priestoru, ktoré mu boli zaslané v listoch z 22. augusta 2006 a 11. mája 2007, žalovaný nereagoval. Následné finančné vyrovnanie za obdobie od 1. januára 2006 do 31. decembra 2007 si žalobca a žalovaný vysporiadali na základe dohôd o uznaní záväzku.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril tak, že neexistujú žiadne zákonné dôvody, ktoré by žalobcu oprávňovali k vyprataniu žalovaného z predmetu nájmu. Žalovaný ako nájomca naďalej užíva predmet nájmu v súlade so zmluvou z 12. júla 2002, uzavretou medzi ním a žalobcom, ktorá je stále platná a účinná vzhľadom k tomu, že žalobca ako prenajímateľ nepodal podľa ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) návrh na vypratanie predmetu nájmu na súd. Márnym uplynutím lehoty na podanie návrhu na vypratanie nehnuteľnosti sa zmluva automaticky prolongovala o ďalší kalendárny rok. Zároveň poukázal na to, že má uhradené všetky záväzky vyplývajúce zo vzájomného zmluvného vzťahu so žalobcom. V súvislosti s podpisom uznania záväzku

a dohôd o splátkovom kalendári z 11. apríla 2006 a 8. júna 2006 žalovaný uviedol, že im predchádzala ústna dohoda so žalobcom o uzavretí novej nájomnej zmluvy k predmetu nájmu. Keďže k podpisu novej nájomnej zmluvy napokon nedošlo z dôvodov na strane prenajímateľa, je žalovaný toho názoru, že žalobca ho svojím konaním uviedol do omylu.

Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 26Cb 14/2008-101 zo 4. marca 2009 vylúčil na samostatné konanie návrh žalobcu, ktorým sa voči žalovanému domáhal zaplataenia bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. januára 2008 až do faktického odovzdania predmetného nebytového priestoru žalobcovi vo výške 335,66 Eur mesačne. Následne rozsudkom č.k. 26Cb 14/2008-104 zo 4. marca 2009 žalobu o vypratanie nehnuteľnosti zamietol a druhým výrokom žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že po oboznámení sa s právnou argumentáciou žalovaného sa stotožnil s jeho názorom, že žalobca nepodal včas žalobu o vypratanie nebytového priestoru. Poukázal na to, že žalobca podal žalobu až 1. februára 2008, pričom sa sám odvolával na ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak nájomca užíva vec aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu. Súd preto žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 1 vety prvej a § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) tým, že právny zástupca žalovaného si trovy konania podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil, preto mu neboli ani priznané.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom č.k. 2Cob/215/2009-161 z 23. novembra 2010 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb 14/2008-104 zo 4. marca 2009 tak, že žalovaný je povinný vypratať nebytový priestor, ktorý sa nachádza vo výpravnej budove železničnej stanice B. N., v k. ú. X. N., parc. č. X. zastavaná plocha, LV X., vedený na Správe katastra B. - N., Katastrálneho úradu B., EL budovy č. X., bývalá D.. o výmere X. m², ktoré spravujú Ž., B. a odovzdať ho žalobcovi v stave, v akom ho prevzal, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 331,95 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 99,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa o potrebe

aplikácie ustanovenia § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže v prejednávanej veci k skončeniu nájmu nedošlo uplynutím doby, na ktorú sa nájom dojednal, ale výpoveďou, ktorá mala za následok skončenie zmluvného vzťahu. Keďže zmluva zanikla uplynutím výpovednej doby, medzi účastníkmi už neexistoval žiadny právny vzťah, a teda nemohlo dôjsť ani k jeho obnoveniu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe vyhovel. Podľa zásady úspechu v konaní v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za návrh na začatie konania vo výške 331,95 Eur a za odvolanie vo výške 99,50 Eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Poukázal na to, že podľa ust. § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“) sa nebytové priestory prenajímajú na účel, na ktorý sú stavebne určené. Prenajatá miestnosť bola stavebne určená ako detská čakáreň na galérii železničnej stanice, avšak podľa čl. III ods. 2 nájomnej zmluvy z 12. júla 2002 ju prenajímateľ prenajal na pohostinskú činnosť. Predmet činnosti podľa nájomnej zmluvy bol teda v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 citovaného zákona a zmluva bola podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, keďže išlo o podstatnú náležitosť nájomnej zmluvy. V takom prípade treba podľa ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka na právny vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom použiť ustanovenia zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie, čo sú v danom prípade ustanovenia § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka o nájomnej zmluve, medzi nimi aj ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia platí, že ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu. Prenajímateľ dal nájomcovi výpoveď z nájmu pre omeškanie s platením nájomného, ktoré nájomca následne doplatil. Keďže však prenajímateľ nepodal žalobu o vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní od konca výpovednej lehoty, nájomná zmluva sa predlžovala každý rok opäť o jeden rok. Súd prvého stupňa preto žalobu oprávnenne zamietol. Podporná aplikácia ustanovenia § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka by

podľa dovolateľa prichádzala do úvahy aj pri zaujatí iného právneho názoru, podľa ktorého sa právny vzťah medzi účastníkmi riadi ustanoveniami zákona č. 116/1990 Zb. Poukázal na to, že vymedzenie zmluvy o nájme podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. je obsahovo zhodné s vymedzením nájomnej zmluvy podľa ust. § 663 Občianskeho zákonníka, taktiež skončenie nájmu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. a podľa § 676 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú vymedzené zhodne. Z podobnej právnej úpravy vzniku a zániku nájomnej zmluvy podľa oboch zákonov vyplýva, že na prenajímateľa sa vzťahovala povinnosť podať v lehote 30 dní žalobu o vypratanie prenajatých priestorov, ak po doručení výpovede a uplynutí výpovednej lehoty neboli tieto priestory vypratane. Žalovaný prenajaté priestory nevypratol preto, že ich musel nákladne rekonštruovať a pri rokovaní s prenajímateľom, ktoré predchádzali výpovedi, sa hovorilo aj o náhrade vynaložených nákladov, na ktorú však žalobca nebol ochotný pristúpiť. Napokon dovolateľ poukázal tiež na to, že dojednané nájomné riadne platil a až neskôr sa dostal do finančnej tiesne, ktorá súvisela s tým, že prenajímateľ začal v staničnej budove vykonávať činnosti, ktoré obmedzili prístup cestujúcich k prenajatým priestorom využívaným na pohostinskú činnosť. Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie krajského súdu a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Nesúhlasil s tvrdením dovolateľa, že užívanie predmetu nájmu podľa nájomnej zmluvy sa nezhodovalo s pôvodným účelom, na ktorý bol predmet nájmu stavebne určený, z čoho dovolateľ vyvodzoval neplatnosť nájomnej zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že dňa 25. apríla 1997 uzavrel so žalovaným prvú nájomnú zmluvu č. 1461600027, podľa ktorej bol žalovaný povinný zabezpečiť zmenu užívania stavby (čl. IV. ods. 3). Počas platnosti tejto nájomnej zmluvy bolo začaté konanie o zmene užívania stavby a dňa 10. marca 1999 bolo vydané rozhodnutie štátneho dráhového úradu (ako špeciálneho stavebného úradu) o zmene užívania stavby z pôvodnej „bývalej detskej čakárne na poschodí“ na „piváreň na poschodí“. Toto rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. marca 1999, sa následne vzťahovalo na novú nájomnú zmluvu č. 804 690 049-8/2002 z 12. júla 2002. Keďže existovalo právoplatné rozhodnutie o zmene účelu užívania stavby, žalovaný ako nájomca užíval predmet nájmu v súlade s nájomnou zmluvou, a preto je uvedená dovolacia námietka nedôvodná.

Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou dovolateľa o neplatnosti nájomnej zmluvy z 12. júla 2002 a o potrebe aplikovať na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka. Namietal, že vzťahy medzi účastníkmi sa neriadia Občianskym zákonníkom, ako tvrdí žalovaný, ale zákonom č. 116/1990 Zb., ktorý je potrebné aplikovať aj na skončenie nájmu. Tvrdenia dovolateľa o neplatnosti nájomnej zmluvy a potrebe aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka označil žalobca za zbytočnú polemiku a zavádzanie s tým, že pokiaľ by sa z nich vychádzalo, vyvolávalo by to právnu neistotu vo vzťahoch, keďže v rozličných zákonoch sa nachádza veľa ustanovení, ktoré sú si do istej miery podobné alebo aj obsahovo zhodné. Aplikácia ustanovenia § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci je podľa názoru žalobcu vylúčená vzhľadom k tomu, že ustanovenia Občianskeho zákonníka ako „lex generalis“ je možné použiť len vtedy, ak určitá situácia (tu konkrétne skončenie nájmu) nie je upravená v „lex specialis“, ktorým je v tomto prípade zákon č. 116/1990 Zb. Použitie predmetného ustanovenia vylučuje aj samotné jeho znenie, keďže nájomná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Vzniká potom otázka, na akú dobu by sa mala nájomná zmluva v zmysle ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka obnoviť, keďže nebola uzavretá na rok a ani na dobu kratšiu ako jeden rok. Žalobca vyjadril názor, že výpoveď bola žalovanému daná v súlade s ust. § 10 zákona č. 116/1990 Zb. a čl. VI ods. 5 písm. b/ nájomnej zmluvy a žalovaný ako nájomca bol povinný podľa čl. VII ods. 15 nájomnej zmluvy, ako aj podľa ust. § 13 zákona č. 116/1990 Zb. odovzdať nebytový priestor ku dňu skončenia nájomnej zmluvy.

K tvrdeniam dovolateľa, že vykonal stavebnú rekonštrukciu prenajatých priestorov a že sa so žalobcom v tejto súvislosti dohodol na čiastočnej náhrade vynaložených nákladov, žalobca uviedol, že tieto tvrdenia sa nezakladajú na pravde a okrem toho nemajú žiadny vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci. K námietke dovolateľa ohľadom riadneho platenia nájomného uviedol, že od 1. januára 2008 žalovaný neplatil odplatu za užívanie nebytového priestoru, čo bolo aj dôvodom uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. januára 2008 do faktického odovzdania nehnuteľnosti, ktorý súd prvého stupňa vylúčil na samostatné konanie. Vyjadril tiež nesúhlas s tvrdeniami žalovaného, že sa dostal do finančnej tiesne z dôvodu rekonštrukcie železničnej stanice s poukazom na to, že vzhľadom na dĺžku trvania rekonštrukčných prác (2 mesiace) nemohli mať tieto práce žiadny vplyv na vzniknutú finančnú tieseň žalovaného, keďže tento neuhrádzal odplatu za užívanie

nebytového priestoru už od 1. januára 2008. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací súd (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie je prípustné podľa ust. § 238 ods. 1 O.s.p., prejednal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa ust. § 243a ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a námietky dovolateľa nie sú dôvodné.

Dovolateľ tvrdí, že zmluva o nájme z 12. júla 2002 bola uzavretá neplatne vzhľadom k tomu, že dojednaný účel nájmu bol v rozpore s účelom, na ktorý bol predmet nájmu stavebne určený. Zmluve tak chýbala podstatná náležitosť, čo malo za následok jej absolútnu neplatnosť podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že ak by bol tento názor dovolateľa správny, znamenalo by to, že žalovaný užíval predmet nájmu bez právneho dôvodu (keďže na absolútne neplatný právny úkon sa hľadí, ako keby nebol vôbec urobený), a to už od samého začiatku a nie až potom, ako bola platne uzavretá zmluva ukončená výpoveďou. Zmluvné strany by si v takom prípade museli vrátiť všetko, čo na základe absolútne neplatnej zmluvy plnili a žaloba prenajímateľa o vypratanie prenajatej nehnuteľnosti by taktiež obstála.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka zakotvujúce princíp analógie zákona, jeho aplikácia v prejednávanej veci neprichádza do úvahy, keďže toto ustanovenie sa vzťahuje výlučne na občianskoprávne vzťahy zákonom neupravené. Zmluva o nájme nebytového priestoru je ako zmluvný typ upravená v zákone č. 116/1990 Zb., je teda predmetom zákonnej regulácie. V prípade absolútne neplatnej zmluvy by do úvahy prichádzala len tzv. konverzia právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy neplatný právny úkon, ktorý má náležitosti iného, platného právneho úkonu, bude mať účinky tohto iného právneho úkonu za predpokladu, že sa účastník konverzie dovoľá a z okolností prípadu bude zrejmé, že právny úkon vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

Zmluva o nájme nebytového priestoru z 12. júla 2002, uzavretá medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom, spĺňa všetky náležitosti vymedzené ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., ktorých prípadný nedostatok zákon sankcionuje neplatnosťou zmluvy (§ 3 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb.), t. j. písomnú formu, vymedzenie predmetu a účelu nájmu, určenie výšky a splatnosti nájomného a spôsobu jeho

platenia, ako aj určenie času, na ktorý sa nájom uzaviera, ak nejde o nájom na neurčitý čas. V konaní pred súdmi nižších stupňov žiaden z účastníkov neplatnosť predmetnej zmluvy ani nenamietal. Nesporné bolo i to, že zmluva bola uzavretá na neurčitý čas. Rovnako tak nebola spochybňovaná platnosť výpovede z 5. septembra 2005 a ani jej doručenie žalovanému dňa 10. novembra 2005 s tým, že výpovedná doba začala plynúť dňa 1. decembra 2005 a uplynula 31. decembra 2005. Medzi účastníkmi teda nebolo sporné, že platne uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov na dobu neurčitú sa skončila výpoveďou zo strany prenajímateľa. Sporné bolo len to, či v dôsledku nepodania žaloby o vypratanie prenajatej nehnuteľnosti do 30 dní od ukončenia zmluvy, mohlo dôjsť k tomu, že sa nájom podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka obnovil. Dovolací súd sa stotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu, že na danú vec nemožno aplikovať ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako sa toho domáhal žalovaný. Toto ustanovenie počíta s obnovením nájomnej zmluvy po uplynutí doby, na ktorú bol nájom dojednaný. Nejde o obnovenie nájomnej zmluvy vzájomnou dohodou zmluvných strán, ktorá je možná podľa odseku 1 citovaného ustanovenia, ale o obnovu na základe konkludentných činov uvedených v zákone. V prejednávanej veci bola nájomná zmluva uzavretá na dobu neurčitú. Nebola teda určená žiadna doba, po uplynutí ktorej by sa nájom mohol obnoviť na základe toho, že nájomca užíval vec aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodal návrh na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní. Ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka treba vykladať v spojení s odsekom 1, ktorý upravuje skončenie nájmu uplynutím doby, na ktorú sa nájom dojednal, ak sa účastníci zmluvy nedohodnú inak. Tento spôsob skončenia nájmu (uplynutím doby) prichádza do úvahy pochopiteľne len v prípade nájmu dojednaného na dobu určitú. Ak bola nájomná zmluva uzavretá na dobu neurčitú, ako to bolo aj v prejednávanom prípade, k jej zrušeniu môže dôjsť len dohodou alebo výpoveďou.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že prenajaté priestory musel nákladne zrekonštruovať a žalobca sa odmietol podieľať na náhrade vynaložených nákladov, tieto skutočnosti nemajú žiadny vplyv na povinnosť žalovaného vypratať prenajatý nebytový priestor, rovnako ako ani dôvody, pre ktoré sa žalovaný dostal do omeškania s platením nájomného. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným zanikla výpoveďou, ktorej platnosť nikto z účastníkov v konaní nespochybnil a žalovaný ako nájomca bol v dôsledku toho povinný prenajatý nebytový priestor vrátiť. Táto povinnosť mu vyplývala tak z uzavretej zmluvy (čl.

VII. ods. 15), ako aj zo zákona (§ 13 zákona č. 116/1990 Zb.). Keďže tak neurobil, žaloba prenajímateľa o vypratanie nebytového priestoru bola dôvodná.

Keďže dovolanie žalovaného je nedôvodné a dovolacím súdom neboli v procesnom postupe súdov nižšieho stupňa zistené vady, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnému žalobcovi (ust. § 243b ods. 5 a § 243c v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.). Keďže si však žalobca nárok na náhradu týchto trov neuplatnil a ani mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním, pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2013

JUDr. Štefan Šatka, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová